

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Asan/15/2018
Identifikačné číslo spisu: 7016200959
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7016200959.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: J. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXX/XX, XXX XX S., právne zastúpeného: JUDr. Matúš Hrib, advokát, so sídlom Na hradbách 5, 085 01 Bardejov, IČO: 42 246 237, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom Kuzmányho 8, 040 02 Košice, v konaní o správnej žalobe žalobcu vo veciach správneho trestania proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 14.06.2016 č. KRPZ-KE-KDI2-56/2016-P, v konaní o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/19/2016-65 zo dňa 05. mája 2017 v spojení s opravným uznesením č.k. 1Sa/19/2016-103 zo dňa 12. apríla 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/19/2016-65 zo dňa 05. mája 2017 v spojení s opravným uznesením č. k. 1Sa/19/2016-103 zo dňa 12. apríla 2018, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 05. mája 2017, č. k. 1Sa/19/2016-65 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj ako len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-56/2016-P zo dňa 14.06.2016, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach zo dňa 21.03.2016 č. ORPZ-KE-ODI1-748/2015-P-01, ktorým podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov uložil žalobcovi pokutu vo výške 150,- eur a súčasne mu uložil povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 16,- eur za porušenie § 3 ods. 2 písm. b), § 53 ods. 2, § 53 ods. 4 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov s poukazom na § 137 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

2. Krajský súd postupoval v intenciách § 2 ods. 2 písm. t/, § 2 ods. 2 písm. f/, § 3 ods. 2 písm. a/, § 53 ods. 2, § 53 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov

(ďalej len „zákon o cestnej premávke“), ďalej podľa § 3, § 4 ods. 1 písm. a/ a b/, § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“) ako aj v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Prvej hlave Tretej časti SSP, upravujúcej správnu žalobu vo veciach správneho trestania za použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa Prvej hlavy Tretej časti SSP a dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného považuje za súladné so zákonom a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

3. Vo vzťahu k namietanému rozporu skutkového stavu s administratívnymi spismi krajský súd uviedol, že po preštudovaní administratívneho spisu žalovaného týkajúceho sa žalobcu mal bez akýchkoľvek pochybností za preukázané, že skutkový stav zistený žalovaným je v súlade s administratívnymi spismi žalovaného a že žalobca porušil vyššie citované ust. § 3 ods. 2 písm. a), ust. § 53 ods. 2 prvá veta a ods. 4 prvá veta zákona o cestnej premávke, pretože sa nesprával disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť cestnej premávky ani neprispôbil svoje správanie situácii v cestnej premávke, poveternostným slnečným podmienkam a svojim schopnostiam. Podľa názoru krajského súdu žalobca nebral ohľad ani na vodičov prichádzajúcich vozidiel a vstúpil na vozovku bez ohľadu na rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúceho vozidla a bezprostredne pred vstupom na vozovku sa nepresvedčil, či ju môže bezpečne prejsť. Žalobca ako chodec prechádzajúci po priechode pre chodcov so slúchadlami na ušiach počúvajúc hudbu prišiel k okraju vozovky, pozrel sa priamo pred seba a prechádzal po priechode pre chodcov, nemôže mať absolútnu prednosť aj napriek tomu, že z jeho pohľadu v ľavom jazdnom pruhu vozidlá už zastavili pred priechodom pre chodcov. Krajský súd sa domnieval, že pokiaľ sa žalobca obzrel do ľavej a pravej strany nie bezprostredne pred vstupom na vozovku, tak takéto jeho presvedčenie sa, či môže po priechode pre chodcov prejsť bez nebezpečenstva nepostačuje. Preto krajský súd námietky žalobcu nepovažoval za dôvodné, majúc za to, že bola naplnená skutková podstata priestupku podľa vyššie citovaného ust. § 22 ods. 1 písm. g) zákona o priestupkoch.

4. V súvislosti s námietkou žalobcu, v ktorej poukazoval na vyjadrenie prof. Ing. F. S., CSc., krajský súd uviedol, že sa stotožňuje s konštatovaním žalovaného v tom smere, že všeobecné závery menovaného odborníka nemožno aplikovať na predmetnú dopravnú nehodu, ktorú spoluzavinil žalobca, pretože v preskúmanom prípade ide o netotožný skutok so skutkom žalobcu.

5. Krajský súd vo vzťahu nesprávneho právneho posúdeniu stavu veci uviedol, že ako prvostupňový správny orgán, tak aj druhostupňový správny orgán sa zodpovedne zaoberali spoluzavinením žalobcu na dopravnej nehode a nedomnieval sa, že by brali na zreteľ len tú časť zisteného skutkového stavu, ktorá smeruje k vysloveniu spoluviny žalobcu na dopravnej nehode. Krajský súd konštatoval, že nezistil žiadne také okolnosti, ktoré by žalobcu zbavili akejkoľvek zodpovednosti zo spoluúčasti na dopravnej nehode, ktorú žalobca zavinil svojím nedbanlivostným konaním v zmysle vyššie citovaného ust. § 4 ods. 1 zákona o priestupkoch. Preto ani túto námietku žalobcu nepovažoval za dôvodnú.

6. V kontexte vyššie uvedeného dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom, ako aj so zákonom o priestupkoch a stotožnil sa so závermi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené, považoval rozhodnutia za vecne správne a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O trovách konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

9. Namietal, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

10. Nestotožnil sa so závermi krajského súdu a považoval ho za nezákonné a nesprávne. Uviedol, že krajský súd nesprávne aplikoval zákon o priestupkoch, keď nepoužil neskoršiu právnu normu uvedenú v § 22 ods. 1 písm. g/ zákona o priestupkoch, ktorá bola pre neho priaznivejšia. Považoval za dôvodné

poukázať na skutočnosť, že na motorovom vozidle značky Audi A3 Sportback nedošlo k žiadnej škode. Zároveň poukazoval na skutočnosť, že jedinou osobou, ktorej bolo dopravnou kolíziou ublížené, je on sám. Žalobca bol na základe uvedeného presvedčený, že nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty priestupku, pretože nie sú naplnené predpoklady stanovené zákonom o priestupkoch účinnom v čase rozhodovania správneho súdu o danej udalosti, nakoľko v prejednávanej veci nebola spôsobená škoda, či ujma na zdraví inému. Správny súd mal reflektovať na zmenu právneho predpisu, z ktorého pri riešení vychádzal. Túto časovú pôsobnosť zákona o priestupkoch správny súd opomenul.

11. V súvislosti s argumentáciou krajského súdu ohľadne skutočnosti, že žalobca sa obzrel do ľavej a pravej strany nie bezprostredne pred vstupom na vozovku a takéto presvedčenie sa, podľa názoru súdu nepostačuje uviedol, že ide o otázku stupňa primeranosti obozretnosti chodca pri priechode cez prechod pre chodcov. Poukazoval na § 4 ods. 4 zákona o priestupkoch a argumentoval, že ak majú vodiči motorových vozidiel zákonnú povinnosť znížiť rýchlosť, alebo zastaviť vozidlo za účelom zabezpečenia bezpečného prechodu cez cestu, ako mohol v tomto konkrétnom prípade porušiť svoju povinnosť uvedenú v § 53 ods. 2. Zo znaleckého posudku vyplýva, že 10 metrov od prechodu pre chodcov išlo vozidlo rýchlosťou 35 km/h, teda nešlo rýchlosťou povolenou v obci, ale o 20 km/h pomalšie. Nerozumel na základe akej úvahy súd nepovažoval vyhodnotenie vzdialenosti vozidla, ako aj jeho podstatne pomalšej rýchlosti žalobcom za postup vodiča Audi A3 v súlade s § 4 ods. 4 zákona o cestnej premávke.

12. Opätovne poukázal na výpoveď svedkyne W. W., že sa pred prechodom pre chodcov pohľadom vpravo a vľavo presvedčil o bezpečnosti vstúpiť na prechod pre chodcov. O bezpečnosti prechodu pre chodcov ho presvedčil nielen fakt, že niektoré vozidlá už pred prechodom zastavili, ale aj skutočnosť, že vozidlo Audi A3 spomaľovalo. Spomaľovanie vozidla Audi A3 žalobca vyhodnotil tak, že mu umožňuje prechod cez cestu. K uvedenému záveru však správny súd nedospel.

13. K stanovisku prof. Ing. F. S. CSc. poukazoval aj na vyjadrenie policajného viceprezidenta, Ľubomíra Ábela uverejnené v Denníku N (odkaz na predmetný článok: ; pozn. súdu).

14. Z uvedeného mal za to, že priestupok nespáchal, nakoľko pred prechodom sa pozrel, či môže cez prechod prejsť, nebol pod vplyvom žiadnej návykovej látky, zároveň aj pre zmenu legislatívy, ktorá je pre neho priaznivejšia. Záverom uviedol, že je invalidný dôchodca bol zranený a následne aj sankcionovaný.

15. Navrhol, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy prvostupňového aj kasačného konania

16. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

17. Krajský súd uznesením č. k. 1Sa/19/2016-103 z 12.04.2018, opravil zrejmu nesprávnosť záhlavia rozsudku č. k. 1Sa/19/2016-65 zo dňa 05.05.2017.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd v zmysle § 438 ods. 2 SSP preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach dôvodov kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

19. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

20. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúvajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

21. Podľa § 194 ods. 2 SPP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

22. Podľa § 177 ods. 1 SSP sa správnu žalobou žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

23. Podľa § 454 SSP je na rozhodnutie kasačného súdu rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

24. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu z 05. mája 2017, č. k. 1Sa/19/2016-65, ktorý zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-KDI2-56/2016-P zo dňa 14.06.2016, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach zo dňa 21.03.2016 č. ORPZ-KE-ODI1-748/2015-P-01, ktorým podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona o priestupkoch uložil žalobcovi pokutu vo výške 150,- Eur a súčasne mu uložil povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 16,- Eur za porušenie § 3 ods. 2 písm. b), § 53 ods. 2, § 53 ods. 4 zákona o priestupkoch s poukazom na § 137 ods. 2 písm. c) zákona o cestnej premávke.

25. Podľa § 2 ods. 2 písm. t/ zákona o cestnej premávke sa na účely tohto zákona ďalej rozumie státiť uvedenie vozidla do pokoja na dlhšie, ako je čas dovolený na zastavenie.

26. Podľa § 2 ods. 2 písm. f/ zákona o cestnej premávke sa na účely tohto zákona ďalej rozumie chodcom účastník cestnej premávky pohybujúci sa pešo; chodcom je aj osoba, ktorá napríklad tlačí alebo ťahá sánky, detský kočík, vozík pre osoby so zdravotným postihnutím alebo ručný vozík s celkovou šírkou nepresahujúcou 600 mm, osoba, ktorá sa pohybuje na lyžiach, korčuliach, kolobežke bez pomocného motorčeka, skejtborde alebo obdobnom športovom vybavení, pomocou mechanického alebo elektrického vozíka pre osoby so zdravotným postihnutím, a osoba, ktorá tlačí bicykel, motocykel alebo kolobežku s pomocným motorčekom, alebo vedie zvieratá.

27. Podľa § 3 ods. 2 písm. a/ zákona o cestnej premávke je účastník cestnej premávky ďalej povinný správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravnotechnickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam

28. Podľa § 53 ods. 2 zákona o cestnej premávke chodci, ktorí prechádzajú cez priechod pre chodcov, musia brať ohľad na vodičov prichádzajúcich vozidiel najmä tým, že neprechádzajú jednotlivo, ale v skupinách. To platí aj voči vodičom odbočujúcim na cestu, cez ktorú chodci prechádzajú. Chodec nesmie vstupovať na vozovku, a to ani pri použití priechodu pre chodcov, ak vzhľadom na rýchlosť a vzdialenosť prichádzajúcich vozidiel nemôže cez vozovku bezpečne prejsť. Iným účastníkom cestnej premávky ako chodcom je používanie priechodu pre chodcov zakázané, ak v § 55a ods. 2 nie je ustanovené inak.

29. Podľa § 53 ods. 4 zákona o cestnej premávke sa pred vstupom na vozovku chodec musí presvedčiť, či tak môže urobiť bez nebezpečenstva, a len čo vstúpi na vozovku, nesmie sa tam bezdôvodne zdržiavať ani zastavovať. To platí na priechode pre chodcov i mimo neho. Chodec nesmie prekonávať zábradlie ani iné zábrany.

30. Podľa § 3 zákona o priestupkoch na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

31. Podľa § 4 ods. 1 zákona o priestupkoch je priestupok spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel'
a) vedel, že môže svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že tento záujem neporuší alebo neohrozí, alebo
b) nevedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci to vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.
32. Podľa § 7 ods. 1 zákona o priestupkoch sa zodpovednosť za priestupok posudzuje podľa zákona účinného v čase spáchania priestupku; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatela priaznivejšie.
33. Podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona o priestupkoch v platnom a účinnom znení v čase začatia súdneho konania sa priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky dopustí ten, kto poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda, pri ktorej inému ublíži na zdraví alebo inému spôsobí škodu na majetku.
34. Podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona o priestupkoch v znení platnom a účinnom v čase spáchania priestupku sa priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky dopustí ten, kto poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v ktorého dôsledku vznikne dopravná nehoda.
35. Podľa § 139 ods. 2 SSP v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.
36. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu plynúca z čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky je založená na tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.
37. Výklad a aplikácia zákonov je výlučným právom všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. V tomto zmysle, rovnako aj každé rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé, na základe čoho súd dospel ku konkrétnym záverom tvoriacim základnú obsahovú štruktúru odôvodnenia rozhodnutia.
38. Povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť zákonom predpokladaným spôsobom plynúcim z § 139 ods. 2 SSP predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces.
39. K tomu najvyšší súd dáva do pozornosti aj ustálenú rozhodovaciu prax správnych súdov (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 08. decembra 2010, sp. zn. 4Sžo/12/2010), podľa ktorej „Z odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej a preto odňatím možnosti konať pred súdom (denegatio iustitiae) je aj také porušenie práva na spravodlivý proces, kedy v hodnotení skutkových zistení súdom v napadnutom rozhodnutí absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil a riadne sa s nimi nevysporiadal. Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť totiž svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

40. Rovnako najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. októbra 2015, sp. zn. II. ÚS 675/2014-40 z ktorého vyplýva, že „súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 OSP (aktuálne § 139 ods. 2 SSP; pozn. súdu) v ktorom sú upravené náležitosti odôvodnenia. Povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu (t. j. v zmysle procesnoprávných predpisov) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou súdu. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.... Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.“

41. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 6Sžf/84/2013 zo dňa 24.09.2014 konštatoval, že v prípade, že žalovaný správny orgán vôbec nepredloží svoj administratívny spis, prípadne predloží neúplný spis alebo len fotokópiu spisu, súd nemôže náležite preskúmať, či správny orgán postupoval a rozhodol v súlade alebo v rozpore so zákonom. Súdu v takom prípade chýbajú základné informácie o začatí správneho konania, prípadnom doplnení návrhu na začatie správneho konania, o priebehu dokazovania, označenie skutočností, ktoré správny orgán považoval za relevantné pre rozhodnutie vo veci. Za takej situácie súd v správnom súdnictve nemôže posúdiť, či rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo správneho alebo nesprávneho posúdenia veci, či zistenie skutkového stavu žalovaným zodpovedá obsahu spisu, či je dostačujúce pre posúdenie veci.

42. Pre posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia správneho orgánu je nevyhnutné, aby súd vychádzal z administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu. Pod pojmom „spis žalovaného správneho orgánu“ sa rozumie úplný, žurnalizovaný a originálny spisový materiál správneho orgánu, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí (R 66/1998).

43. Kasačný súd zistil, že k súdnemu prieskumu bol predložený neúplný administratívny spis a listinné dôkazy. Znalecký posudok č. 14/2015 znalca MUDr. G. F., znalecký posudok č. 33/2015 znalca Ing. X. Q., PhD., záznam z dopravnej nehody zo dňa 23.03.2015, náčrtok z miesta dopravnej nehody, fotodokumentácia, zápisnica o výsluchu svedka P. zo dňa 18.04.2015, zápisnica o výsluchu svedka Z. zo dňa 20.04.2015, zápisnica o výsluchu svedkyne W. zo dňa 23.04.2015 ako ani ďalšie listiny a dôkazy na ktoré sa odvoláva rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako aj napadnuté rozhodnutie žalovaného sa v spise nenachádzali. Z uvedeného dôvodu je napadnuté rozhodnutie žalovaného nepreskúmateľné.

44. Nevedno potom na základe akých skutočností vyplývajúcich z administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané bez akýchkoľvek pochybností, že skutkový stav zistený žalovaným je v súlade s administratívnymi spismi žalovaného a že žalobca porušil § 3 ods. 2 písm. a), ust. § 53 ods. 2 prvá veta a ods. 4 prvá veta zákona o cestnej premávke. Súd má pri preskúmaní rozhodnutia správneho orgánu nielen oprávnenie, ale najmä povinnosť, poznať všetky skutočnosti vyplývajúce z administratívneho spisu, pretože zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia alebo postupu správneho orgánu posudzuje z pohľadu skutkového stavu, ktorý existoval v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

45. Najvyšší súd zdôrazňuje, že súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, respektíve minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť zrejmé, že sa súd dostatočne a riadne vecou zaoberal a súčasne sa vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednanú vec a neuspokojil sa so záverom

orgánu verejnej správy obsiahnutým v napadnutom rozhodnutí v tom ponímaní, že na tento záver bez ďalšieho bližšieho zdôvodnenia len všeobecne odkáže.

46. Správny súd v rámci svojej zákonom danej právomoci preskúmava, či sa správny orgán dostatočným a zákonne akceptovateľným spôsobom vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre posúdenie prejednávanej veci a či aplikáciu príslušných zákonných ustanovení na daný prípad relevantným spôsobom odôvodnil. Z obsahu žaloby vyplýva, že vo vzťahu k spoluvine žalobcu zo spáchania priestupku, boli žalobcom uplatnené konkrétne námietky, a preto sa na ne vyžaduje aj špecifická odpoveď zo strany krajského súdu. Formálne konštatovanie krajského súdu o súlade administratívneho spisu so skutkovým stavom a nezistení žiadnej okolnosti, ktorá by žalobcu zbavovala akejkolvek zodpovednosti v kontexte vyššie uvedeného rozhodne neobstojí.

47. V ďalšom konaní bude povinnosťou krajského súdu zaobstarat' si úplný administratívny spis vrátane všetkých listín a dôkazov, z ktorých rozhodnutia správnych orgánov vychádzali, opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, vec prejednať v medziach podanej žaloby, preskúmať zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného, vysporiadať so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a zároveň sa vysporiadať so žalobcom namietanou aplikáciou neskoršej právnej úpravy a vo veci opätovne rozhodnúť. Pokiaľ krajský súd po opätovnom preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného v medziach podanej žaloby dospeje k záveru o jeho vecnej správnosti, svoje úvahy riadne zdôvodní v odôvodnení rozhodnutia.

48. V novom rozhodnutí vo veci rozhodne krajský súd opätovne rozhodne o náhrade trov konania, vrátane náhrady trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

49. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.